

Sygnatura akt IV Ka 977/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lutego 2015 roku.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący :	SSO Adam Pietrzak (spr.)
Sędziowie :	SSO Elżbieta Marcinkowska SSO Ewa Rusin
Protokolant :	Ewa Ślemp

przy udziale Władysławy Kunickiej-Żurek Prokuratora Prokuratury Okręgowej,

po rozpoznaniu dnia 6 lutego 2015 roku

sprawy **S. B.**

syna A. i S. z domu Z.

urodzonego (...) w Z.

oskarżonego z art.284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k.

na skutek apelacji wniesionych przez obrońcę oskarżonego, prokuratora i pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej I. S.

od wyroku Sądu Rejonowego w Dzierżoniowie

z dnia 5 listopada 2014 roku, sygnatura akt II K 1235/13

uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sygn. akt IV Ka 977/14

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 listopada 2014 roku (sygn. akt II K 1253/13) Sąd Rejonowy w Dzierżoniowie po rozpoznaniu sprawy S. B. oskarżonego o to, że

w nieustalonym dniu w okresie od 1 lipca do 31 lipca 2012 roku w D., działając w krótkich odstępach czasu, w wykonaniu z góry powziętego zamiaru dokonał przywłaszczenia powierzonych mu w celu wykonania prac remontowych samochodów marki A. (...) o nr rej. (...) wraz z kompletem dokumentów o łącznej wartości 700zł i marki F. (...) o nr rej. (...) wraz z kompletem dokumentów o łącznej wartości 4100 zł oraz pożyczonych pieniędzy w kwocie 1600zł powodując straty w wysokości 6400 zł na szkodę I. S.,

to jest o czyn z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k,

oskarżonego S. B. uznał za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w części wstępnej wyroku, to jest występku z art. 284 § 2 k.k. i za to na podstawie art. 284 § 2 k.k. wymierzył mu karę roku pozbawienia wolności, a na podstawie art. 33 § 2 k.k. wymierzył oskarżonemu karę 200 (dwieście) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki w kwocie 10 (dziesięć) złotych; na podstawie art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt. 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego S. B. w punkcie I. wyroku kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 3 (trzy) lata; na podstawie art. 72 § 2 k.k. zobowiązał oskarżonego S. B. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę kwoty 6.400 (sześć tysięcy czterysta) złotych na rzecz pokrzywdzonej I. S. w terminie roku od uprawomocnienia się wyroku;

Powyższy wyrok zaskarżyli: obrońca oskarżonego, prokurator i pełnomocnik oskarżycielki posiłkowej.

Obrońca oskarżonego zaskarżył wyrok w całym zakresie zarzucając naruszenie prawa procesowego poprzez nie przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka B. B., a w związku z tym nie oparcie wyroku na całokształcie materiału dowodowego, który był możliwy do zgromadzenia, a niewątpliwie mógł mieć wpływ na treść wyroku, gdyż B. B. posiadała bezpośrednio od pokrzywdzonej wiedzę na temat jaką kwotę pieniędzy i z jakiego tytułu zwrócił I. S. – oskarżony, która to okoliczność była bezpośrednio związana z zarzutem i orzeczeniem sądu w tym zakresie i wniósł o jego uchylenie i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Prokurator zaskarżył wyrok na podstawie art. 425 kpk oraz art. 444 kpk w części na niekorzyść oskarżonego zarzucając na podstawie art. 438 pkt 1 kpk:

1. obrazę przepisów prawa materialnego a szczególności art. 284 § 2 kk przez:

a) zaniechanie dokonania zmiany w opisie czynu zarzucanego oskarżonemu polegającej na wskazaniu na czym polegało przywłaszczenie mienia na szkodę pokrzywdzonej, podczas gdy analiza zebranego w powyższej sprawie materiału dowodowego wskazuje, że dokonanie przywłaszczenia mienia powierzanego przybrało postać odmowy jego zwrotu uprawnionej osobie wskazującej na zamiar włączenia go do majątku sprawcy;

b) niesłuszne przyjęcie, że S. B. (1) dopuścił się przywłaszczenia nie tylko dwóch samochodów, marki A. (...) o nr rej. (...) o wartości 700 złotych i samochodu marki F. (...) nr rej. (...) wartości 4100 złotych, lecz również pożyczonych mu przez pokrzywdzoną I. S. pieniędzy w kwocie 1600 złotych w przypadku, gdy zawarcie umowy pożyczki i wydanie jej przedmiotu powoduje przeniesienie na pożyczkobiorcę prawa własności pożyczonych rzeczy skutkujące niemożnością ich przywłaszczenia przez pożyczkobiorcę (właściciela)

II. obrazę przepisów prawa materialnego, w szczególności art. 72 § 2 kk, przez zobowiązanie oskarżonego do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem w kwocie 6400 złotych w przypadku, gdy opis czynu zarzucanego oskarżonemu przyjęty przez Sąd I instancji w postaci obejmującej również „pożyczone pieniądze w kwocie 1600 złotych”, wskazuje na niemożność przywłaszczenia takiego mienia przez osobę będącą jej wyłącznym właścicielem skutkującą stwierdzeniem, że wysokość szkody w powyższej sprawie wynosi jedynie 4800 zł.

Podnosząc wskazane zarzuty apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Pełnomocnik oskarżycielki zaskarżył wyrok w części opisanej punktem III dotyczącym obowiązku naprawienia szkody zarzucając rażącą niewspółmierność kary polegającą na zobowiązaniu oskarżonego do naprawienia szkody, na podstawie art. 72 § 2 kk, w terminie roku od uprawomocnienia się orzeczenia.

Podnosząc wskazany zarzut apelujący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zobowiązanie oskarżonego S. B. do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przez zapłatę kwoty 6400 złotych na rzecz pokrzywdzonej I. S. w terminie miesiąca od uprawomocnienia się orzeczenia.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Niewątpliwie zasadna jest apelacja obrońcy oskarżonego, apelacja prokuratora, jakkolwiek jej zarzuty i wnioski są generalnie trafne w kontekście zaskarżonego wyroku jawi się jako przedwczesna, wobec faktu, że tenże wyrok nie może się ostać (o czym niżej); podobnie za przedwczesną należy uznać apelację pełnomocnika oskarżycielki posiłkowej.

Zgromadzony przez Sąd I instancji materiał dowodowy nie jest kompletny, co rzutuje na prawidłowość dokonanych przez tenże sąd ustaleń faktycznych i w efekcie na ocenę prawną zachowań oskarżonego.

Zasadnie stwierdza sąd rejonowy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, że „trudność przy dokonywaniu ustaleń faktycznych wynikała z tego, że oskarżenie oparte zostało na skąym materiale dowodowym i ograniczonych źródłach dowodowych...” (str. 9 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 284 akt sądowych).

Mimo zasygnalizowanych w powyższym cytacie problemów Sąd I Instancji nie przesłuchał świadka B. B., który to dowód został dopuszczony w toku rozprawy w dniu 13 czerwca 2014 (k.232 v. akt sądowych), chociaż bezpośrednio przed zakończeniem przewody sądowego uchylił karę porządkową nałożoną na tegoż świadka wobec usprawiedliwiania nieobecności na rozprawie w dniu 6 sierpnia 2014 r. (k. 273 v akt sądowych).

Uchybienie to sąd dostrzegł, oraz dał wyraz w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, wyprowadzając jednak w tej mierze nazbyt pochopny wniosek, „... ta obraza przepisów postępowania nie miała wpływu na treść orzeczenia...” (str. 11 uzasadnienia zaskarżonego wyroku, k. 285 akt sądowych) dokonując całkowicie dowolnej oceny wartości wspomnianego dowodu.

Niezależnie od powyższego stwierdzić należy, że sąd rejonowy nie przesłuchał na rozprawie oskarżonego prowadząc postępowanie bez jego udziału, poprzestając na odczytaniu jego wyjaśnień z postępowania przygotowawczego, po czym rozpoznając sprawę w dalszym ciągu w postępowaniu zwyczajnym nie przesłuchał oskarżonego bezpośrednio na rozprawie.

Naruszona została w ten sposób zasada bezpośredniości, a Sąd I instancji w efekcie uzyskał ograniczony materiał dowodowy, co sam podnosił jako okoliczność stwarzającą trudność przy dokonywaniu ustaleń faktycznych (o czym wyżej, w cytacie z uzasadnienia zaskarżonego wyroku).

W powyższej sytuacji Sąd Okręgowy uznając zaskarżony wyrok za przedwczesny uchylił tenże wyrok i przekazał sprawę Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Przy ponownym rozpoznaniu sprawy sąd rejonowy winien zgromadzić pełny materiał dowodowy, w szczególności przesłuchać bezpośrednio oskarżonego oraz świadka B. B., a następnie w zależności od dalszych ustaleń faktycznych odnieść się do zarzutów i wniosków zawartych w apelacjach.

ap